

tive i Folketinget alligevel imod Lovforslaget. Denne Uoverensstemmelse skal jeg ikke komme nærmere ind paa; jeg har kun villet gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem Hr. Fibiger ikke er helt paa den rigtige Side af de faktiske Forhold, naar han hævder, at de Konservative ogsaa har modsat sig dette Forslag. Det har de Konservative i Landstinget ikke, de har stemt for det. Det er kun i Folketinget, de Konservative har demonstreret deres Uvillie imod det. Af hvilke Grunde skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det er en Sag for sig, men jeg vil kun konstatere, at i Landstinget er Lovforslaget enstemmigt vedtaget, vedtaget saaledes, som det konservative Folkeparti ønskede det formet.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger sagde dernæst noget om, at Grundskylden vilde føre til, at for Fremtiden vilde man tvinge en høj Bebyggelse igennem. Nogen nærmere Motivering deraf gav det ærede Medlem egentlig ikke. Jeg skal heller ikke komme nærmere ind paa en Udvikling af hele dette Spørgsmaal, men blot konstatere, at som Forholdene har udviklet sig, tvinges man nu af mange forskellige Grunde, men ikke mindst af den Grund, at Jorden er alt for kostbar, til den høje Bebyggelse. Det er overordentlig vanskeligt for Folk, der vil bygge i nogenlunde rimelig Nærhed af Københavns Centrum, at faa en Grund til en overkommelig Pris. Ude i Københavns Omegn er Jordspekulationen i Flor den Dag i Dag til Trods for Vanskelighederne ved at bygge, og denne Spekulation gør det overordentlig svært for dem, der vil bygge sig et Hus. Parcelbyggerne, at komme til at bygge. Naar jeg nu siger, at denne Lov i alt Fald skulde være Begyndelsen til at raade Bod paa disse Misforhold, kan det ærede Medlem naturligvis sige, at det skyldes der Bevis for. Men der skyldes ogsaa Bevis for det modsatte. Derimod skyldes der intet som helst Bevis for Rigtigheden af den Paastand, at Forholdene nu netop tvinger til i urimelig høj Grad at gaa til den høje Bebyggelse.

Det ærede Medlem spurgte, om Ministeriet ogsaa tænkte paa at forhøje Grundskylden til Staten. Jeg kan sige, at derom har der ikke været nogen Overvejelser i Ministeriet.

Endelig fremførte det ærede Medlem som Bevis for, at man skulde være forsigtig overfor Lovforslaget, at Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg har gjort opmærksom paa Faren ved at vedtage et Lovforslag af den Karakter. Jeg tror nu ikke, man skal tillægge denne Kreditforeningernes staaende Udvalgs Udtalelse nogen

større Betydning, men jeg vil benytte Lejligheden, da nu Forholdet er fremført i Rigsdagen af det ærede Medlem, til at minde Kreditforeningerne om, at da man gennemførte Afløsningen af Hartkornsskatten og væltede de faste Skattebyrder over paa visse Ejendomme, der ikke før havde haft Ejendomsskatter, gennem Ejendomsskylden, satte man derved foran de daværende Kreditforeningers Prioriteter meget betydelige Samfundsprioriteter. Nu erindrers jeg ikke bestemt, om Kreditforeningerne den Gang protesterede, men hvis der skal være noget Hold i den Henstilling, som Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg er fremkommet med med Hensyn til dette Lovforslag, maa Fællesudvalget ogsaa til at undersøge Virkningen af, at man vælter den sidste Femtedel af Hartkornsskatterne i Landkommunerne over paa de bymæssigt bebyggede Ejendomme, hvorved de faar en Skatteforøgelse paa 20 pCt., og i de mellemliggende Aar fra 1903 har jo de Ejendomme, der var af den Art, faaet en ganske overordentlig betydelig Skatteforøgelse. Og denne Skatteforøgelse kapitaliseret er jo en Forprioritering forud for de almindelige Kreditforenings- og andre Prioriteringer. Jeg maa derfor sige til det ærede Medlem Hr. Fibiger, at hvis han skattemæssig set staar i Rapport paa særlig Maade til Kreditforeningerne, skulde han give dem det Raad at falde ind paa de rigtige Steder. Naar de vilde protestere og vilde gøre det med Rette, skulde de protestere imod Overvæltningen af den sidste Femtedel af Hartkornsskatten; men saa kan de jo fornuftigvis ikke protestere imod Lovforslaget, som det her foreligger.

Endelig maa jeg i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem, at det forekommer mig, at han ved sit ensidige Standpunkt har stillet sig paa Hartkornets Interesse. Han siger, at det er uretfærdigt nu ikke at lette Hartkornet for den sidste Femtedel af Hartkornsskatten. Men er det da ikke uretfærdigt, at man, samtidig med at man letter Hartkornet for denne sidste Femtedel, vælter den til Dels over paa Ejendomme, som i mange Tilfælde ikke kan taale at faa forøget Skat? I adskillige Tilfælde kommer det ærede Medlem til at vælte den Del af Hartkornsskatten, som han nu vil have Hartkornet fritaget for, over paa Ejendomme, der er bygget i Landkommunerne under Højkonjunkturer, rene bymæssigt bebyggede Ejendomme, som ikke har anden Jord end det almindelige Jordtilliggende til et Hus. Under alle Omstændigheder bliver Forholdet jo det, at alle de bymæssigt byggede Ejendomme, de,